

Arrest

nr. 196 118 van 5 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Guineese nationaliteit te zijn.

Op 17 februari 2016 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken in.

Op 31 oktober 2016 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing

beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest met nr. 183 363 van 6 maart 2017 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

Op 30 maart 2017 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzoekster opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. Ook de Raad weigerde bij arrest van 5 september 2017 met nummer 191 620 verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 18 april 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Op 23 december 2016 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar Belgisch minderjarig kind M.T.D., op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen jaar oud.

Op 13 juni 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt.

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.12.2016 werd ingediend door:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): N.D.

Nationaliteit: Guinee

Geboortedatum: [...]1997

Geboorteplaats: Conakry

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Ter staving van haar identiteit legt betrokkene een ‘attestation ‘(N°[...]) dd. 25.11.2016, voor van de Guinese ambassade te Brussel waaruit blijkt dat zij geen aanvraag kan indienen voor het bekomen van een paspoort. Echter, deze documenten zijn geen nationaliteits- noch identiteitsdocumenten. Bijgevolg heeft betrokkene haar identiteit op onvoldoende wijze aangetoond.

Voorts blijkt uit het administratief dossier cf. email dd. 21.04.2017) dat de vingerafdrukken van ‘D. N. D., [...]1997, nationaliteit Guinee’ een hit opleverden in het VIS – zie info VIS.

Hieruit blijkt dat mevrouw een Schengenvisum heeft aangevraagd bij de Italiaanse ambassade te Dakar/Senegal, waarbij zij een paspoort voorlegde met nummer [...], afgeleverd door de Guinese autoriteiten op 12/08/2015 en geldig tot 12/08/2020. Hieruit blijkt dat de werkelijke identiteitsgegevens van betrokkene D.D., [...]1997, nationaliteit Guinee betreffen en dat een kopie van dit paspoort opgevraagd werd bij de Italiaanse Ambassade te Dakar.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

In casu voldoet betrokkene niet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging, zoals supra aangetoond.

Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene heeft voor de eerste keer om toelating om verblijf verzocht. Deze beslissing heeft bijgevolg niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat zij niet kan voorhouden dat deze beslissing “een inmenging” vormt in haar privé- of gezinsleven. Het staat betrokkene vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven of haar gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft bij de biologische vader en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan het gezinsleven van betrokkene en haar kind en/of het belang van het kind te schenden.

De beslissing leidt niet tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De beslissing sluit niet uit dat betrokkene een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. Verder voert betrokkene geen onoverkomelijke hinderpalen aan die eraan in de weg zouden staan dat zij zich laat vergezellen door haar kind naar haar land van herkomst of elders om daar, desgevallend tijdelijk, in afwachting van het verkrijgen van de juiste documenten die haar toelaten het grondgebied van het Rijk opnieuw te betreden, het gezinsleven verder uit te bouwen. Tot slot is van medische problemen in hoofde van betrokkene geen sprake.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Zij licht haar tweede onderdeel van het eerste middel toe als volgt:

“Tweede onderdeel: schending van de motiveringsplicht

1. Synthese van het onderdeel

Bestreden beslissing is gemotiveerd door het feit dat de eiser haar identiteit op onvoldoende wijze zou hebben aangetoond.

De eiseres heeft, ter ondersteuning van haar aanvraag, haar bijlage 26 neergelegd, evenals een attest van haar ambassade om te staven dat zij niet in de gelegenheid was om een nationale paspoort te krijgen.

Zij heeft evenals haar gelegaliseerd geboorteakte neergelegd, die haar naam en geboortedatum vaststellen. Deze documenten zijn van aard om haar de identiteit te bevestigen.

Verwerende partij maakt niettemin geen melding van deze elementen.

Die schendt bijgevolg de motiveringsplicht.

2. Argumentatie van de verwerende partij

Verwerende partij beschouwt dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij kritiek nopen de formele motiveringsverplichting.

Zij haalt aan de motivering van de bestreden beslissing, die zij beschouwt als afdoend.

Verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen gelegaliseerd geboorteakte zou hebben voorgelegd.

Zij stelt vast dat verzoekende partij uitsluitend een attest voorlegt dat diende als vervangende geboorteakte.

Verwerende partij beschouwt dat de motivering van de bestreden beslissing, afdoend is.

Dit attest zou niet van die aard zijn om de identiteit van de eiseres te bevestigen, aangezien het stelt dat de eiseres op 14 december 1997 geboren is, terwijl uit nazicht van de VIS-Databank, blijkt dat de werkelijke geboortedatum van de eiseres zou 29 augustus 1997 zijn.

3. Replik aan de argumentatie van de Belgische staat

In tegenstelling met de argumentatie van verwerende partij, komt het uit administratieve dossier dat de eiseres, door een mail van dienst Vreemdelingen van Gemeente Eeklo van 2 februari 2017, binnen de termijn van drie maanden, twee aanvullende documenten heeft neergelegd om haar identiteit te staven:

- *Geboorteakte ("extrait du registre de l'Etat civil. Acte de naissance");*
- *Vervangen geboorteakte.*

Deze documenten zijn gelegaliseerd.

De bestreden beslissing doet geen referentie aan deze elementen, een laat niet aan de verzoekende partij te begrijpen waarom deze documenten niet van die aard zou zijn om het uitslag van VIS-databank te bestrijden, en haar identiteit te staven.

De argumentatie van verwerende partij betreffende het feit dat deze documenten een andere geboortedatum aanwijzen dat deze die uit VIS-databank uitkomt, is niet relevant en is duidelijk een a posteriori motivering."

In een tweede middelonderdeel betoogt verzoekster met betrekking tot de eerste bestreden beslissing dat zij haar identiteit op voldoende wijze heeft aangetoond. Zij meent dat verweerder de formele motiveringsplicht heeft geschonden door niet te motiveren omtrent een document dat zij heeft neergelegd ter staving van haar identiteit, met name haar "gelegaliseerde geboorteakte". Zij stelt niet te kunnen begrijpen waarom de documenten die zij heeft neergelegd niet van die aard zijn om haar identiteit te staven.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Deze motiveringsplicht moet in het licht van de toepasselijke wetsbepaling worden onderzocht, met name artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet,.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

[...]

2° de familieleden bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen".

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat het attest afgeleverd door de Guineese ambassade te Brussel "attestation N°(...)" geen nationaliteits- of identiteitsdocument is en zij bijgevolg haar identiteit onvoldoende heeft aangetoond.

Verzoekster geeft aan dat zij naast dit attest ook nog een ander stuk heeft neergelegd, met name een geboorteakte "extrait du registre de l'Etat civil. Acte de naissance" en in repliek op de nota van verweerder

wijst zij eveneens op het vonnis van de rechtbank van Conakry *“jugement suppletif tenant lieu d’acte de naissance”*. Zij stelt dat de gemachtigde hieromtrent niet gemotiveerd heeft waardoor zij niet kan begrijpen waarom de gelegaliseerde geboorteakte niet voldoende is om haar identiteit te bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster naast het attest van de Guineese ambassade zoals onmiddellijk voorgelegd bij de aanvraag blijkt de bijlage 19ter ook nog nadien via de gemeente Eeklo zowel op 2 februari als op 3 februari 2017 bijkomende stukken heeft laten overmaken aan de gemachtigde: een *“extrait du registre de l’Etat civil. Acte de naissance”* en een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Conakry *“jugement suppletif tenant lieu d’acte de naissance”*, beiden gelegaliseerd, als bewijs van haar identiteit. De Raad kan in de bestreden beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden hieromtrent inderdaad geen enkele afweging lezen. De gemachtigde wijst er nog op dat uit informatie uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekster om haar Schengenvisum te bekomen een paspoort had voorgelegd, afgeleverd door de Guineese autoriteiten op 12 augustus 2015 en geldig tot 12 augustus 2020. Door deze feitelijke vaststelling te maken, toont de gemachtigde niet aan rekening te hebben gehouden met de voormelde voorgelegde stukken en legt hij niet uit waarom die stukken niet kunnen aanvaard worden of dienstig zijn. Er blijkt dat de gemachtigde met de aanvullingen van 2 en 3 februari 2017 geen rekening heeft gehouden, minstens hieromtrent niet formeel heeft gemotiveerd. Verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat geen melding wordt gemaakt van de gelegaliseerde geboorteakte in de bestreden weigeringsbeslissing waardoor zij niet kan nagaan of met dit stuk rekening werd gehouden en zij niet kan begrijpen waarom dit stuk in samenhang met het ingediende attest van de ambassade niet voldoende of dienstig werd geacht als bewijs van haar identiteit.

Verweerder geeft in de nota met opmerkingen aan dat verzoekster inderdaad naast het attest van de ambassade een tweede stuk had ingediend *“als vervangende geboorteakte”*. Verzoekster zou geen gelegaliseerde geboorteakte hebben neergelegd. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat via de gemeente op 2 en 3 februari 2017 wel degelijk twee gelegaliseerde documenten werden overgemaakt, niet enkel het *“jugement suppletif tenant lieu d’acte de naissance”*, maar eveneens de *“extrait du registre de l’Etat civil. Acte de naissance”*. Waar verweerder in de nota meent dat de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf ook betrekking hebben op het voorgelegde stuk van de rechtbank van Conakry en waar hij verder concludeert dat dit stuk haar identiteit niet kan bevestigen en het zelfs niet dienstig is gezien er melding wordt gemaakt van een andere geboortedatum, blijken deze afwegingen niet uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf en gaat het, zoals verzoekster aangeeft, om een *a posteriori* motivering die niet in de bestreden weigeringsbeslissing terug te vinden is en die bijgevolg niet vermag een onregelmatigheid in de motivering van de bestreden beslissing te herstellen. De gemachtigde besteedt naast de concrete vaststelling dat het ingediende attest van de ambassade geen nationaliteits- of identiteitsbewijs is, dat het VIS een hit heeft opgeleverd die aantoonde dat verzoekster zich eerder van een paspoort heeft bediend en dat een kopie van dit paspoort werd opgevraagd, geen enkel motief aan de stukken voorgelegd in het navullend schrijven van 2 en 3 februari 2017, nochtans binnen de drie maanden termijn die verzoekster had gekregen blijkt de bijlage 19ter. Enig motief aangaande de gelegaliseerde geboorteakte of het gelegaliseerd vonnis kan geenszins worden afgeleid uit de weergegeven motieven. Verweerder stelt correct dat de gemachtigde niet gehouden is de motieven van de motieven te vermelden maar kan hiermee de verplichting om formeel te motiveren aangaande alle voorgelegde dienstige stukken niet ontkrachten.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is gegrond.

In het derde middel van de synthesesamenvatting, voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 41 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken.

Zij licht haar derde middel toe als volgt:

“1. Synthese van het onderdeel

De bestreden beslissing is in het Nederlandse taal opgericht en werd ter kennis gebracht.

Terwijl

De eiseres heeft op 23 december 2016 haar aanvraag tot verblijf op basis van het artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op basis van een brief van zijn advocaat van 19 december 2016, die in het Frans is opgesteld (stuk 3).

Zelf als het bijlage 19ter in het Nederlands werd opgesteld, komt het uit de brief van Meester R(...) dat de aanvraag op basis van die brief werd ingediend.

De eiseres had bijgevolg, via haar raadsman, besloten om haar aanvraag in het Frans te richten en het Frans te bedienen.

Het komt uit een vast rechtspraak van uw Raad dat beslissingen genomen ten opzicht van aanvraag in toepassing van het artikel 40ter van de vreemdelingenwet, vallen onder het toepassingsgebied van het artikel 41 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (zie o.a. CCE n°183.856 van 14 maart 2017).

Dit is ook het rechtspraak van de Raad van State, die heeft herhaald dat artikel 41 van toepassing is aan procedure die voortvloeien uit daden van particulier (CE n°66.568 van 5 juni 1997).

De beslissing werd genomen en antwoordt op een aanvraag die door de eiseres werd gericht naar de DVZ in het Frans.

In toepassing van het artikel 41, moest de DVZ als particulier die het Frans bediende, gebruik maken van het Frans in zijn bestreden beslissing.

Verwerende partij, die de beslissing in het Nederlands heeft opgesteld/heeft bijgevolg artikel 41 van de hogergenoemd wetten geschonden.

Aangezien van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van openbare orde zijn, de schending van die bepaling moet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

2. Argumentatie van de verwerende partij

Verwerende partij is van mening dat bewering van verzoekende partij dat de eiseres in het Frans zich bediende, mist van feitelijke grondslag. Het zou uit komen van het administratieve dossier dat bijlage 19ter in het Nederlands werd opgesteld.

3. Replik aan de argumentatie van de Belgische staat

Het komt uit administratieve dossier dat de brief van de raadsman van de eiseres dd. 19 december 2013 werd voorgesteld aan de gemeente Eeklo om de aanvraag van een verblijfskaart in te dienen.

Dat document houdt een inventaris van de neergelegde documenten en de redenen waarvoor de eiseres bij de gemeente Eeklo zich bediende. Het komt duidelijk uit het administratieve dossier dat de eiseres Frans heeft gebruikt om zich te bedienen. Het middel is bijgevolg in recht en in feit gegrond."

Artikel 41 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken luidt als volgt:

"§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

In casu werd de bestreden beslissing genomen door een centrale dienst in de zin van de voormelde gecoördineerde wetten, met name door de Dienst Vreemdelingenzaken, waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt. In het geval dat de bestreden beslissing het gevolg is van een aanvraag door een particulier, moet de taal van de beslissing van de centrale dienst de taal zijn waarvan de betrokkene zich heeft bediend.

Thans wordt niet betwist dat de weigering van verblijf het gevolg is van een aanvraag voor een verblijfskaart van verzoekster in functie van haar Belgisch minderjarig kind. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster terecht aanvoert dat zij die aanvraag in het Frans heeft gedaan mits een schrijven in het Frans van haar toenmalige advocaat F. R.(...) dienaangaande zich in het administratief dossier bevindt. Bijgevolg had de bestreden beslissing in het Frans moeten zijn en voert verzoekster terecht de schending aan van artikel 41 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen verwijst naar de bijlage 19ter, die door de gemeente Eeklo werd opgesteld in het Nederlands, merkt de Raad op dat deze vaststelling geen afbreuk doet aan het feit dat de "taal waarvan de betrokkene zich heeft bediend" *in casu* duidelijk het Frans was. Het is immers geenszins de betrokkene die de bijlage 19ter opstelt, doch wel de gemeente. Het feit dat de stad Eeklo de bijlage 19ter in het Nederlands heeft afgeleverd is volledig conform de artikelen 10 tot en met 13 van de voormelde taalwetten, nu Eeklo, anders dan de Dienst Vreemdelingenzaken, moet beschouwd worden als een plaatselijke dienst waarvan de werkkring niet meer dan één gemeente bestrijkt. De gemeente Eeklo was er dan ook toe gehouden de bijlage 19ter in het Nederlands op te maken, nu het de taal van zijn gebied moet hanteren. Zoals gezegd is de Dienst Vreemdelingenzaken echter een centrale dienst die in het geval de gemachtigde een beslissing neemt die volgt op een aanvraag, zoals *in casu*, de landstaal moet respecteren waarvan verzoekster zich heeft bediend.

Het derde middel is eveneens gegrond.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kon *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zij voldeed aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES